

NEBEZPEČNÁ

Kroniky
Camorry

PÝCHA

preložila Jana Mílová

**CORA
REILLY**

NEBEZPEČNÁ
PÝCHA

Copyright ©2019 Cora Reilly

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2026

Cover © Daniel Pocar, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7346-6 (pdf)

NEBEZPEČNÁ PÝCHA

Kroniky camorry

CORA REILLY

přeložila Jana Mílotová

PROLOG

SERAFINA

Celý život mi všichni vtloukali do hlavy, abych byla slušná a dělala to, co se ode mě očekává. Dnes jsem se proti tomu vzepřela.

Ve dveřích se objevil temný a vysoký Remo. Přišel si pro svoji odměnu. Jeho oči bloudily po mém nahém těle, stejně jako jsem si já prohlížela to jeho.

Byl krutý a zvrácený. *Bez naděje na spasení.*

Vyzařovala z něj brutální přitažlivost, zakázaná slast a příslib bolesti. Měl by mě odpuzovat, ale opak byl pravdou. Neodpuzovalo mě jeho tělo a většinou ani jeho povaha.

Zastavila jsem vodu ve sprše. Děsilo mě, co po mně chce, ale ještě větší strach mi nahánělo, co chci já. Hráli jsme spolu šachovou partii – on byl král a já vězněná královna, kterou musí outfit zachránit. Dostal mě do pozice pro svůj poslední tah. Čekala na mě smrt. Šach.

Rozepnul si košili a svlékl si ji. Přistoupil ke mně a zastavil se přímo přede mnou. „Vždycky se na mě díváš jako na něco, čeho se chceš dotknout, ale nesmíš. Co ti v tom brání, *anděli?*“

KAPITOLA I

SERAFINA

„Nemůžu uvěřit, že se za tři dny vdáváš,“ řekl Samuel a opřel si nohy vedle mě o konferenční stolek. Kdyby to viděla máma, uškrtila by nás.

„Já taky ne,“ odvětila jsem tiše. V devatenácti už jsem byla starší než spousta jiných dívek z našeho světa, které vstoupily do svátosti manželství. Danilovi mě zaslíbili už dávno. Mému snoubenci bylo teprve jednadvacet, takže dřívější snatek u nás nebyl příliš žádoucí. Mně to rozhodně nevadilo. Dopřálo mi to čas dostudovat a zůstat ještě rok doma se Samuelem. Nikdy jsme od sebe nebyli odloučeni dlouho – krom několika dní, kdy měl povinnosti v rámci outfitu.

Kvůli nemoci svého otce měl Danilo pořád plné ruce práce s převzetím Indianapolisu. Pozdější svatba by pro něj byla ještě lepší, ale byla jsem žena a měla jsem se vdát před svými dvacátými narozeninami. Shlédla jsem na zásnubní prsten na svém prstu. Uprostřed se skvěl výrazný diamant. V průběhu let jsme prsten museli roztahovat podle toho, jak mi rostly prsty. Za tři dny mi Danilo nasadí druhý.

Dovnitř vešla máma s mojí sestrou Sofií. Jakmile nás Sofie uviděla, hned k nám přiběhla a vmáčkla se na pohovku mezi mě a Samuela.

Samuel obrátil modré oči v sloup, ale objal naši malou sestřičku. Přitiskla se k němu s velkýma nevinnýma očima a on jí rozcuchal hnědé kadeře. Byla po tátovi a nezdědila blondaté vlasy po matce jako já a Samuel. „Není fér, že odjíždíš hned po Finině svatbě. Myslela jsem, že na mě budeš mít víc času.“

Štouchla jsem do ní. „Hele!“ Ve skutečnosti jsem na ni ale nebyla naštvaná. Chápala jsem, proč to říká. Byla o osm let mladší než my a vždycky se cítila jako páté kolo u vozu. Samuel a já jsme byli dvojčata.

Sofie se na mě rozpačitě usmála. „Ty mi taky budeš chybět.“
„A ty mně, берушко.“

Máma si odkášlala. Stála naprosto vzpřímeně a ruce měla sepnuté před břichem. Byla oblečená do elegantních zelených šatů, které jí perfektně padly. Sklopila modré oči k našim nohám, které stále spočívaly na stole. Snažila se vypadat přísně, ale zachvění jejích rtů nám prozradilo, že se pokouší potlačit úsměv.

Se Samuelem jsme okamžitě sundali nohy ze stolu.

„Měla bys vědět, že volal Danilo. Staví se tu. Právě dorazil do města a má se setkat s tvým otcem a strýcem.“

Teď jsem pochopila, proč má na sobě hezké letní šaty i Sofie. Netušila jsem, že otec Danila očekává. Zítra jsem měla odjet do Indianapolisu.

Vyskočila jsem na nohy. „Kdy?“

„Za deset minut.“

„Mami!“ Vytréštila jsem na ni oči. „Jak se mám za tak krátkou dobu připravit?“

„Vypadáš dobře,“ ozval se Samuel s úsměvem. Jeho krátké, blondaté vlasy byly záměrně rozcuchané. Jemu neupravený vzhled slušel, ale mně rozhodně ne.

Přimhouřila jsem oči. „Sklapni.“ Vyběhla jsem rychle z pokoje a málem cestou vrazila do táty. Ustoupil a podíval se na mě s tázavým úsměvem.

„Musím se připravit!“

Neměla jsem čas nic vysvětlovat. Může se zeptat mámy. Schody jsem vzala po dvou. Jakmile jsem vpadla do koupelny a spatřila svůj odraz, zhrozila jsem se. Panebože. Měla jsem zarudlou pleť a vlasy se mi divoce kroutily kolem ramen. Jednoduché džíny a tričko taky nevypadaly jako oblečení budoucí manželky. Sakra.

Rychle jsem si umyla obličej a pak popadla žehličku na vlasy. Ty moje byly přirozeně kudrnaté, ale když jsem se měla setkat s někým mimo svou rodinu, vždycky jsem si je rovnala. Tentokrát jsem na to měla pět minut. Vtrhla jsem zpátky do ložnice a prohrabala šatník. Výběr správných šatů pro takovou příležitost by mi běžně zabral nejméně hodinu. Teď jsem měla jen jednu minutu, pokud jsem ještě chtěla mít čas na líčení. Popadla jsem růžové šaty, které jsem si před časem objednala online, ale nikdy si je nevzala na sebe. Jakmile jsem si je navlékla, okamžitě jsem si vzpomněla proč. Končily několik centimetrů nad mými koleny a odhalovaly více z mých dlouhých nohou, než jsem obvykle ukazovala – zejména když byli poblíž muži. Danilo se ale za tři dny stane mým manželem. Bylo jen spravedlivé, aby viděl trochu víc z toho, co dostane.

Celého mého těla se zmocnilo nervózní vzrušení, ale já ho potlačila, rychle si obula lodičky a pospíšila si k toaletnímu stolku. Neměla jsem dost času na to, abych se pořádně nalíčila. Moje pleť ale byla celkem bezchybná, takže jsem se rozhodla nepoužít podkladový krém a nanasla si jen trochu tvářenky a řasenky. Nakonec jsem vyběhla z pokoje a zamířila ke schodům.

Jakmile jsem z haly pod schody zaslechla Danila, Samuela a tátu, zpomalila jsem. Neslušelo by se, kdyby to vypadalo, jako bych se spěšně připravila kvůli nějakému muži. Ani kvůli svému snoubenci.

Potrásli si rukama a vyměnili si pár zdvořilostních frází.

Danila jsem už několikrát potkala. Když nás zaslíbili, bylo mi čtrnáct a jemu šestnáct, ale tentokrát bylo naše setkání mnohem intimnější. Za pouhé tři dny se stanu jeho ženou a budu s ním sdílet lože. Danilo byl velmi atraktivní a u žen měl velký úspěch – byl to lamač srdcí, ale ke mně se vždycky choval jako dokonalý gentleman. Na sobě měl bílou košili a černé kalhoty a jeho tmavé vlasy byly bezchybné.

Vykročila jsem vpřed a záměrně si stoupla na vrzející schod. Jednu dlouhou nohu jsem měla dokonale nataženou a hlavu jsem držela naprosto vzpřímeně.

Všichni se ke mně obrátili. Danilův pohled spočinul na mých odhalených nohou. Rychle zvedl hnědé oči, aby se setkal s mým pohledem, a usmál se. I táta a Samuel se krátce podívali na moje nohy, ale jejich reakce nebyla moc nadšená. Táta byl trpělivý a milující k mámě i nám dětem – dokonce i k Samuelovi, což nám pomáhalo zapomenout na skutečnost, že je podšéfem Minneapolisu, navíc velmi obávaným. Teď mi ale rychle připomněl, jak děsivý dokáže být. S přísným výrazem na tváři položil ruku na Danilovo rameno.

„Rád bych ti ve své kanceláři něco dal, Danilo,“ řekl chladným hlasem.

Danila změna tátovy nálady nijak neohromila. Měl se stát nejmladším podšéfem v historii outfitu a v podstatě už vládl Indianapolisu, jelikož jeho otec byl velmi nemocný. Krátce přikývl. „Samozřejmě,“ odvětil klidně. Vypadal mnohem starší, než ve skutečnosti byl. Působil zoceleně a dospěle. Byl to opravdový muž, zatímco já se rozhodně necítila jako dospělá žena. Danilo se na mě znovu usmál a pak se vydal za tátou.

Sestoupila jsem po zbývajících schodech, ale Samuel mi zablokoval cestu. „Jdi se převléknout.“

„Prosím?“

Ukázal na moje nohy. „Až moc je odhaluješ.“

Ukázala jsem na svoje paže a krk. „Stejně jako krk a paže.“ Jednu nohu jsem zvedla. „A mám hezké nohy.“

Samuel se zadíval na moji nohu a pak se zamračeně podíval na můj obličej.

„To možná ano, ale Danilo to vědět nemusí.“

Odfrkla jsem si a rychle se rozhlédla, jestli Danilo nestojí poblíž a neslyší nás. „O naší svatební noci uvidí víc než jen moje nohy.“ Zrudly mi tváře.

Samuelův výraz potemněl.

„Uhni mi z cesty,“ řekla jsem a pokusila se ho obejít.

Samuel mi zablokoval cestu. „Jdi se převléknout, Fino. Hned,“ přikázal hlasem, který nejspíš používal při jednáních s ostatními členy mafie.

Nemohla jsem uvěřit jeho drzosti. Myslí si snad, že ho budu poslouchat jen proto, že je členem mafie? Za posledních pět let to nikdy nezafungovalo. Rychle jsem mu sáhla na břicho a silně ho štípla, což nebylo snadné vzhledem k tomu, že Samuel byl samý sval.

Překvapeně sebou trhl. Využila jsem chvilkového rozptýlení, abych kolem něj proklouzla. Pak jsem se záměrně zhoupla v bocích a zamířila do obývacího pokoje. Samuel mě tam dohnal. „Jsi nesnesitelná.“

Usmála jsem se. „Stejně jako ty.“

„Já jsem muž. Ženy by měly být poslušné.“

Obrátila jsem oči v sloup.

Samuel zkrřížil ruce na prsou a opřel se o zeď vedle okna. „Když je kolem někdo další, vždycky se chováš slušně. Ale až si Danilo uvědomí, že místo dámy dostal fúrii, bude z toho nemile překvapený.“

Zaplavila mě vlna obav. Samuel měl pravdu. Všichni mimo rodinu mi říkali Ledová princezna. Naše rodina byla proslulá svojí vyrovnaností a sebekontrolou. Jediní lidé, kteří mě opravdu znali, byli moji rodiče, Sofie a Samuel. Budu

v přítomnosti Danila moct být sama sebou? Nebo ho to odradí? Danilo vždycky působil klidně, což byl pravděpodobně důvod, proč mi ho strýček Dante a táta vybrali za manžela – samozřejmě také proto, že byl dědicem jednoho z nejdůležitějších měst pod nadvládou outfitu.

Někdo zaklepal a já se otočila. Dovnitř vstoupil Danilo.

Jeho hnědé oči se setkaly s mýma a lehce se na mě usmál. Pak se jeho pohled přesunul na Samuela, který se opíral o zeď za mnou. Jeho výraz nepatrně ztvrdl. Ohlédla jsem se přes rameno a zjistila, že můj bratr zírá na mého snoubence, jako by ho chtěl rozdrtit na prach. Pokusila jsem se zachytit Samuelův pohled, ale ten se spokojil s tím, že Danila prošpi-koval očima. Nemohla jsem tomu uvěřit.

„Samueli,“ vložila jsem se do jejich duelu nuceně zdvořilým hlasem. „Co kdybys nás tu s Danilem chvílku nechal?“

Samuel odtrhl pohled od mého snoubence a usmál se na mě. „Už vás tu přece nechávám.“

„O samotě.“

Samuel zavrtěl hlavou, jeho úsměv potemněl a znovu obrátil oči k Danilovi. „Je mou zodpovědností chránit tvoji čest.“

Na tvářích se mi rozlil ruměnec. Kdyby tam Danilo nebyl, vrhla bych se na svého bratra a zakroutila mu krkem.

Danilo ke mně přistoupil a políbil mi ruku, ale jeho oči zůstaly upřené na mého bratra. Pak mě pustil a řekl: „Můžu tě ujistit, že Serafinina čest je v mé společnosti naprosto v bezpečí. Počkám až do svatební noci, než uplatním svoje práva... až už tvójí zodpovědností nebude.“ Danilův hlas začal znít hrozivě. Nikdy předtím sex nenaznačil. Bylo mi jasné, že to teď dělá jenom proto, aby mého bratra vyprovokoval. Šlo o souboj mezi dvěma alfa samci.

Samuel se odlepil od zdi a natáhl se po noži. Otočila jsem se, přešla k bratrovi a položila mu ruku na hrud'. „Samueli,“

varovala jsem ho a přes košili mu zaryla nehty do kůže. „Danilo je můj snoubenec. Dej nám chvilku.“

Samuel sklonil pohled k mojí tváři. Tentokrát se jeho výraz nezjemnil. „Ne,“ odmítl pevně. „A ty mému rozkazu vzdorovat nebudeš.“

Často jsem zapomínala, kým Samuel je. Byl moje dvojče, můj nejlepší přítel a důvěrník, ale už pět let byl také členem mafie a zabijákem. Před žádným jiným mužem by neustoupil – zvlášť ne před někým, s kým se bude setkávat jako další podšéf. Kdybych na něj dál tlačila, vypadal by slabě. Za pár let měl převzít po tátovi místo podšéfa. I když jsem se za to nenáviděla a nikdy předtím jsem to neudělala, sklopila jsem oči, jako bych se mu podřídila.

Danilo byl sice můj snoubenec, ale Samuelovi kolovala v žilách moje krev a nechtěla jsem, aby před někým vypadal slabě. „Máš pravdu,“ odvětila jsem poslušně. „Omlouvám se.“

Samuel se dotkl mého ramene a lehce ho stiskl. „Danilo,“ řekl tiše. „Moje sestra teď odejde. Chci si s tebou promluvit o samotě.“

V žilách mi vřela krev, ale před odchodem jsem se na Danila stihla ještě omluvně usmát. Venku mi úsměv zmizel z tváře. Rozběhla jsem se přes chodbu. Potřebovala jsem dát rychlý průchod emocím. Kde je můj táta? Zabočila jsem za roh a do někoho nečekaně vrazila. „Opatrně,“ ozval se známý sarkastický hlas a něčí ruce mě podepřely.

Zvedla jsem hlavu. „Strýčku Dante,“ pozdravila jsem ho s úsměvem. Pak jsem zrudla, protože jsem do něj nabourala jako pětileté dítě v záchvatu vzteku. Uhladila jsem si šaty a pokusila se vypadat klidně. Můj strýc byl koneckonců vždycky naprosto vyrovnaný. Musel být – vždyť outfitu šéfoval.

Dante naklonil hlavu na stranu a nepatrně se usmál. „Děje se něco? Vypadáš rozrušeně.“

Tváře mi zrudly ještě víc. „Samuel mě ztrapnil před Danilem. Teď je s ním v pokoji sám, aby si s ním promluvil. Mohl bys je prosím zkontrolovat, než Samuel všechno zkazí?“

Dante se zasmál, ale přikývl. „Tvůj bratr tě chce jen chránit. Kde jsou?“

„V obývacím pokoji,“ prozradila jsem mu.

Stiskl mi rameno a odešel. V nitru mi stále vřela zlost. Za tohle Samuel zaplatí. Vyšla jsem po schodech nahoru do jeho pokoje. Stěny zdobilo několik nožů a zbraní, které by se hodily spíš do muzea, ale jinak to u sebe měl zařízené prakticky. Za týden nebo dva se Samuel přestěhuje do svého vlastního bytu v Chicagu a bude několik let pracovat přímo pod Dantem. Nakonec se vrátí do Minneapolisu a jednou převezme otcovo místo.

Sedla jsem si na jeho postel a čekala. S každou vteřinou, která uběhla, jsem byla nervóznější. Vstala jsem a začala přecházet po pokoji. Když jsem zaslechla jeho kroky, zastavila jsem se a schovala se za dveřmi. Tiše jsem si sundala lodičky. Dveře se otevřely a Samuel vešel dovnitř. Vrhla jsem se na něj a pokusila se mu skočit na záda a sevřít ho kolem krku, stejně jako stokrát předtím.

Samuel mě ale popadl, a přestože jsem se mu bránila, přehodil si mě přes rameno a mrštil mnou na postel. Pak mě zalehl, rozcuchal mi vlasy a začal mě lechtat.

„Přestaň!“ vykřikla jsem skrze smích. „Same, přestaň!“

Poslechl mě a samolibě se na mě usmál. „Proti mně nemáš šanci.“

„Měla jsem tě radši, když jsi byl hubený kluk, a ne tahle zabijácká mašina,“ zamumlala jsem.

Samuelovi se v očích mihlo něco temného. Dotkla jsem se jeho hrudi a lehce do něj strčila, abych ho rozptýlila od špatné vzpomínky. „Jak moc jsi mě před Danilem ztrapnil?“

„Probral jsem s ním podrobnosti vaší svatební noci.“

Upřela jsem na něj hrůzyplný pohled. „To jsi *neudělal!*“
„Ale udělal.“

Posadila jsem se. „Cos mu řekl?“

„Řekl jsem mu, že by se k tobě o svatební noci měl chovat jako k dámě. Žádné dominantní sračky ani nic podobného.“

Tváře mi zrudly a tvrdě jsem ho udeřila do ramene.

Zamračil se a to místo si promnul. „Co je?“

„Co je!? Ztrapnil jsi mě před Danilem. Jak jsi s ním mohl o něčem takovém mluvit? Moje svatební noc není tvoje věc.“ Celý obličej mi hořel studem a vztekem. Nemohla jsem tomu uvěřit. Vždycky mě chránil, to ano, ale tohle už bylo příliš.

Samuel se ušklíbl. „Věř mi, nebylo to pro mě snadné. Nelíbí se mi představa, že moje malá sestřička bude mít sex.“

Znovu jsem se po něm ohnala. „Jsi jen o tři minuty starší. A sex máš už několik let. Víš vůbec, s kolika ženami jsi spal?“

Pokrčil rameny. „Jsem přece chlap.“

„Sklapni,“ zamumlala jsem. „Jak se mám po tom, co jsi udělal, Danilovi podívat do očí?“

„Kdyby to bylo na mně, stala by ses jeptiškou,“ řekl Samuel a já se přestala ovládat úplně.

Když chtěl, uměl mě pěkně vytočit. Znovu jsem se na něj vrhla, ale stejně jako předtím to bylo marné. Naposledy jsem měla šanci Samuela porazit před více než pěti lety. Samuel mě zezadu objal a uvěznil mě na místě.

„Myším, že tě takhle odnesu dolů. Danilo pořád mluví s Dantem. Určitě bude nadšený, až svoji budoucí ženu uvidí takhle rozcuchanou. Možná se rozhodne si tě nevzít, když zjistí, že nejsi taková dáma, za jakou se před ním vydáváš.“

„To bys *neudělal!*“ Vykopla jsem nohama, ale Samuel mě nesl dál, zatímco si mě tiskl k hrudi, jako bych byla jen loutka.

V tu chvíli vešel do pokoje táta. Zabloudil pohledem ode mě, přitisknuté k Samuelovi, k mému dvojčeti, které mě stále

pevně svíralo. Nevěřicně zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že až vyrostete, přestanete se prát.“

Samuel mě pustil a já se vratce postavila na nohy. Uhladil si oblečení a upravil si pouzdra na pistoli a nůž. „Ona si začala.“

Probodla jsem ho pohledem. Nakonec jsem si také uhladila vlasy a oblečení a odkašlala si. „Ztrapnil mě před Danilem, tati.“

„Řekl jsem Danilovi, že mu utrhnu koule, jestli se k ní nebude o jejich svatební noci chovat hezky.“

Zamračila jsem se na svoje dvojče. O tomhle mi neřekl.

Táta se na mě smutně usmál a pohládl mě po tváři. „Moje malá holubičko.“ Pak přešel k Samuelovi a poplácával ho po rameni. „Vedl sis dobře.“

Oběma jsem věnovala nevěřicný pohled. Potlačila jsem svoje rozladění – a co hůř, vděk za jejich ochranu – a vydala se ze Samuelovy ložnice do své vlastní. Sedla jsem si na postel a najednou mě přepadl smutek. Opouštěla jsem svoji rodinu a domov kvůli městu, ve kterém jsem nikdy nebyla, a manželovi, kterého jsem sotva znala.

Najednou se ozvalo neobvyklé zaklepání. Vstala jsem, došla ke dveřím a otevřela je.

Překvapilo mě, když jsem za nimi spatřila Danilovu vysokou postavu. Otevřela jsem je dokořán, ale nepozvala ho dovnitř. To by bylo příliš troufalé. Místo toho jsem vyšla na chodbu. „Nemůžu tě pozvat k sobě.“

Danilo se na mě chápavě usmál. „Samozřejmě. Pokud máš strach, tvůj strýc ví, že jsem tady.“

„Aha,“ řekla jsem, ohromená jeho přítomností i vzpomínkou na to, co udělal Samuel.

„Jen jsem se chtěl rozloučit. Za pár minut odjíždím,“ pokračoval.

„Omlouvám se,“ pronesla jsem s takovou důstojností, jakou mi dovolila moje rozpálená tvář.

Danilo se na mě usmál. „Za co?“

„Za to, co můj bratr udělal. Neměl s tebou mluvit o... naší svatební noci.“

Danilo se zasmál a přistoupil ke mně. Obklopila mě jeho kořeněná vůně. Vzal mě za ruku a políbil ji. Nervózně se mi sevřel žaludek. „Chce tě chránit. To je čestné. Nevychítám mu to. Se ženou, jako jsi ty, by se mělo zacházet jako s dámou. A já s tebou tak o naší svatební noci i každé další zacházet hodlám.“

Naklonil se ke mně a lehce mě políbil na tvář. Jeho oči jasně naznačovaly, že by chtěl něco víc. Ustoupil ode mě a pustil moji ruku. Namáhavě jsem polkla.

„Těším se, až si tě vezmu, Serafino.“

„Já taky,“ zašeptala jsem.

Naposledy se na mě podíval, otočil se a odešel. S bušícím srdcem jsem se vrátila do svého pokoje a svalila se na postel. Danila jsem nemilovala, ale dokázala jsem si představit, že bych se do něj zamilovat mohla. Náš vztah nezačal špatně, což bylo víc, než se dalo říct o mnoha jiných dívkách z mého světa.

O pár minut později někdo znovu zaklepal. Tentokrát jsem poznala, kdo tak neohroženě buší pěstí do dřeva. „Dále,“ řekla jsem.

Nemusela jsem se podívat, abych zjistila, kdo to je. Samuelovy kroky bych poznala i se zavřenýma očima. Posadil se vedle mě. „Děkuju, že jsi mě respektovala, když byl Danilo poblíž,“ pronesl Samuel tiše a vzal mě za ruku.

„Musíš působit silně. Nechtěla jsem, abys vypadal jako slaboch.“ Podívala jsem se na něj a do očí mi vhrkly slzy.

Jeho výraz zvážněl. „Nelíbilo se ti to.“

„Samozřejmě, že ne.“

Samuel se ode mě odvrátil a zamračil se. „Nesnáším poomyšlení, že budeš muset poslouchat Danila nebo kohokoliv jiného.“

„Mohla jsem skončit s někým horším než s Danilem. Chová se ke mně jako gentleman.“

Samuel se suše zasmál. „Už teď je z něj skoro podšéf Indianapolisu, Fino, a navzdory svému věku drží svoje muže pod kontrolou. Viděl jsem ho v akci. Je to mafián, stejně jako já a táta. Očekává od tebe poslušnost.“

Zvědavě jsem se na něj podívala. „Tys ode mě poslušnost nikdy neočekával.“

„Přál jsem si ji,“ zamumlal žertovně, ale pak zase zvážněl. „Jsi moje sestra, ne moje žena. V tom je rozdíl.“

„Od svojí ženy budeš taky očekávat poslušnost?“

Samuel se na mě zamračil. „Nevím. Možná.“

„Jak se chováš k ženám, se kterými spíš?“ Nikdy jsem žádnou z nich nepotkala. Členové gangu si do postelí před svatbou berou cizí ženy, ale ty ovšem nemají povolený vstup do našich domovů.

Samuelův obličej se rychle a nečekaně uzavřel. „Na tom nesejde.“ Vstal. „A nezáleží ani na tom, jak Danilo zachází se svými děvkami. Jsi mafiánská princezna, sestřičko, a přísahám na svoji čest, že pokud se k tobě nebude chovat jako k dámě, draze za to zaplatí.“

Usmála jsem se na svoje dvojče. „Ty můj ochránce.“

Samuel mi úsměv opětoval. „Vždycky.“

KAPITOLA 2

REMO

„Jsi připravený? Jedeme překazit svatbu,“ řekl jsem s úsměvem. Vzrušení mi pulzovalo pod kůží jako slabý oheň, který sílil každou vteřinou, kterou jsme se blížili ke svému cíli.

Fabiano si povzdechl, zkontroloval svoji zbraň a zasunul ji zpět do pouzdra. „Na ten tvůj šílený plán jsem připravený, jak jen to jde.“

„Genialitu a šílenství si lidé často pletou. Obojí pohánělo ty největší události v lidské historii.“

„Úplně ze všeho nejvíc mě štveš, když zníš jako Nino, jen šílený svým vlastním způsobem,“ odvětil Fabiano. „Nemůžu uvěřit, že jsem jen pár kilometrů od svého otce a nemůžu ho roztrhat na kusy.“

„Dostaneš ho. Díky mému plánu se mu jednoho dne pomstíš.“

„To ‚jednoho dne‘ se mi nelíbí. Začínám si myslet, že ti jde ještě o něco jiného než jen o zabití mého otce a potrestání outfitu.“

Opřel jsem se o sedadlo auta. „A o co by mi jako mělo jít?“

Fabiano mi pohlédl do očí. „O to, dostat z nějakého šíleného důvodu do rukou Danteho neteř.“

Na rtech se mi objevil škodolibý úsměv. „Víš naprosto přesně, proč ji chci.“

Fabiano se taky opřel a ve tváři se mu objevil napjatý výraz. „Myslím, že to přesně nevíš ani ty sám. Ale je mi jasné, že ta dívka zaplatí za něco, za co nemůže.“

„Je součástí našeho světa. Narodená a vychovaná k tomu, aby se stala matkou bastardů z outfitu. K tomu, aby posloužala jako nějaká bezduchá ovce. Aby bez váhání následovala svého pastýře, který ji pomalu vede k vlčí smečce. Vina je jeho, ale roztrhaná bude ona.“

Fabiano zavrtěl hlavou. „Kurva, Remo. Ty jsi fakt magor.“

Pevně jsem sevřel jeho předloktí v místě, kde se nacházelo tetování camorry – čepel a oko. „Jsi jeden z nás. Spolu krvácíme a umíráme. Spolu mrzačíme a zabíjíme. Nezapomeň na svoji přísahu.“

„Nezapomenu,“ odvětil prostě.

Pustil jsem ho. Moje oči se přesunuly k přední části hotelu, odkud právě vyšli Serafinini rodiče, Ines a Pietro Mioneovi. Uprostřed malé skupinky kráčela mladá, tmavovlasá dívka. Ines si na svatbu roku oblékla večerní šaty a vypadala stejně pozoruhodně jako její bratr – byla vysoká, blondatá a hrdá. Tak zatraceně hrdá a upjatá.

„Už to nebude trvat dlouho,“ řekl jsem a vyhlédl na ulici, kde čekalo auto s mými dvěma vojáky.

Fabiano zastrčil klíčky do zapalování a oba jsme sledovali, jak Mioneovi odjíždějí. „Bude s ní její dvojče,“ odpověděl. „A pak ještě bodyguard.“

Všiml jsem si muže středního věku za volantem limuzíny značky Bentley, zaparkované na příjezdové cestě k hotelu. Její kapotu zdobila stupidní květinová výzdoba. Bílé květiny. Chtěl jsem je rozšlapat.

„Je naprosto zjevné, které auto patří nevěstě,“ poznamenal jsem se smíchem.

„Protože nečekají útok. Nikdy předtím se to nestalo. Pohřby a svatby jsou posvátné.“

„Krvavé svatby nejsou nic nového. Neměli nic podceňovat.“

„Ty svatby byly krvavé jen proto, že se mezi sebou poprali hosté. Nemyslím si, že by někdo někdy úmyslně zaútočil na svatebčany, zejména na nevěstu. Zakazuje nám to čest.“

Zasmál jsem se. „Jsme členové camorry. Máme vlastní pravidla a vlastní představu o cti.“

„Jak dnes sami zjistíš,“ odvětil napjatě.

Očima jsem přejel přes přední část hotelu. Kdesi za okny se Serafina připravovala na svatbu. Byla dokonale upravená a oblečená v bílém. Nemohl jsem se dočkat, až se jí zmocním a potřísním dokonale bílou látku jejích šatů krvavě červenou.

SERAFINA

„Nemusíš se bát, zlatíčko,“ zašeptala máma, aby ji Sofie neslyšela. Moje malá sestřička měla plné ruce práce taháním za sponky, které jí držely vlasy na místě, a šklebila se u toho.

„Já se nebojím,“ zalhala jsem rychle. Nešlo o to, že bych měla strach ze svatební noci s Danilem, ale byla jsem nervózní a bála se, že se ztrapním. Bylo mi nepříjemné, když mi něco nešlo. A sex mi, vzhledem k tomu, že nemám žádné zkušenosti, nejspíš nepůjde.

Máma mi věnovala chápavý pohled. „Je normální, že jsi nervózní. Ale Danilo je slušný člověk. Dante o něm vždycky mluví jen v nejlepším.“ Máma se snažila znít nenuceně, ale neúspěšně. Pohladila mě po vlasech, jak to dělávala, když jsem byla malá.

Obě jsme věděly, že existuje rozdíl mezi slušným mužem a loajálním vojákem outfitu. Pro strýčka Danteho bylo nejspíš důležitější to druhé. Ne že by na tom záleželo. Danilo

se vždycky choval jako gentleman a za pár hodin se stane mým manželem. Bylo mou povinností se mu podřídit. A to taky udělám.

Na místo mámy se postavila kadeřnice, blondaté vlasy mi sepnula a zapletla do nich perly a řetízky z bílého zlata. Máma si mezitím všimla, že Sofie bojuje se svým účesem, a rychle si na ni došlápla. „Přestaň, Sofie. Už sis uvolnila několik pramenů.“

Sofie s rezignovaným výrazem sklopila ruce. Když se její modré oči setkalý s mými, usmála jsem se na ni. Vyhnula se máminým rukám, přešla ke mně a vzhledla. „Nemůžu se dočkat, až ze mě bude nevěsta.“

„Nejdřív musíš dostudovat,“ pošládila jsem ji. Bylo jí teprve jedenáct a ještě ji nikomu nezaslíbili. Svatba pro ni ještě znamenala příležitost se vyparádit a vzít si nějakého ctnostného rytíře. Její naivitu jsem jí záviděla.

„Hotovo,“ oznámila kadeřnice a ustoupila.

„Děkuji,“ řekla jsem. Přikývla a rychle vyklouzla ven, aby nám dopřála chvilku o samotě.

Moje šaty byly naprosto úchvatné. Nemohla jsem se přestat obdivovat v zrcadle a otáčet se ze strany na stranu. Perly a stříbrné vyšívání nitě krásně odrážely světlo a sukně byla jako sen, složená z několika vrstev nejjemnějšího tylu. Máma potřásla hlavou a do očí jí vhrkly slzy.

„Neplač, mami,“ pokusila jsem se ji zarazit. „Rozmažeš si make-up. Když začneš brečet, budu brečet taky a pak ho budu mít rozmazaný i já.“

Máma přikývla a zamrkala. „Máš pravdu, Fino.“ Otřela si oči rohem kapesníčku. Máma většinou nebyla emocionální typ. V tom se podobala svému bratrovi, strýčkovi Dantemu. Sofie se na mě usmála.

Najedou se ozvalo zaklepání a dovnitř nakoukl táta. Celý ztuhl, pomalu vešel dovnitř a bez jediného slova mě objal.

V jeho očích se zračily potlačované city, které by si nikdy nedovolil dát najevo. Dotkl se mých tváří. „Holubičko, jsi ta nejkrásnější nevěsta, jakou jsem kdy viděl.“

Máma zvedla obočí v předstíraném úžasu. Táta se zasmál, vzal ji za ruku a políbil ji. „Ty jsi samozřejmě byla úchvatná nevěsta, Ines.“

„A co já?“ zeptala se Sofie. „Možná budu ještě krásnější!“

Táta zvedl varovný prst. „Ty zůstaneš mojí malou holčičkou. Vdavky pusť z hlavy.“

Sofie vyšpulila rty a táta zavrtěl hlavou. „Už musíme do kostela.“ Políbil mě na tvář a pak vzal Sofii za ruku. Máma se ještě jednou otočila a věnovala mi pyšný úsměv. Pak všichni tři odešli.

Ve dveřích se objevil Samuel v černém obleku a modré kravatě. „Vypadáš elegantně,“ pochválila jsem ho. Najednou jsem ucítila vlnu nostalgie. Jakmile se nastěhuju do Danilovy vily v Indianapolisu, bude Samuel stovky kilometrů daleko.

„Ne tak jako ty,“ odvětil tiše a prohlédl si mě od hlavy k patě. Odlepil se od futer a došel ke mně s rukama v kapsách.

„Bez tebe to tu bude divné.“

„Řeknu Sofii, aby tě nenechala usnout na vavřínech.“

„Nebude to stejné.“

„Za pár let se oženíš. A brzy budeš mít ještě víc práce s mafiánskými záležitostmi. Ani si nevšimneš, že jsem pryč.“

Samuel si povzdechl a podíval se na rolexky, které mu táta věnoval před pěti lety k příležitosti přijetí do mafie. „Už taky musíme jít. Obřad má začít za pětáctýřicet minut a cesta do kostela nám zabere nejmíň půl hodiny.“

Kostel se nacházel až za městem. Chtěla jsem, aby se slavnost konala na venkově ve zrenovované stodole obklopené lesem, ne ve městě.

Přikývla jsem a ještě jednou se podívala do zrcadla. Pak jsem přijala jeho nataženou ruku. Zavěsila jsem se do něj

a sešli jsme do hotelové haly. Lidi si mě neustále prohlíželi, ale musím přiznat, že jsem si jejich pozornost užívala. Moje šaty stály celé jmění, což bylo nezbytné, jelikož mě v nich uvidí spousta lidí. Tahle svatba byla tou největší společenskou událostí outfitu za posledních několik let.

Samuel mi otevřel dveře černého bentley a já se posadila na zadní sedadlo. Pokusila jsem se kolem sebe rozprostřít sukni šatů. Samuel zavřel dveře a nastoupil vedle řidiče, mého bodyguarda.

Jakmile jsme vyjeli, v břiše se mi rozletěli motýlci. Za necelou hodinu se stanu Danilovou ženou. Pořád mi to připadalo neuvěřitelné. Vysoké budovy brzy vystřídala občasná pole a stromy.

Samuel se najednou ošil a vytáhl zbraň.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Zrychlili jsme. Samuel se ohlédl přes rameno, ale ne na mě. Také jsem se otočila a těsně za námi si všimla auta se dvěma muži. Samuel vytáhl telefon a přiložil si ho k uchu. Než ale stačil cokoliv říct, ze strany se k nám přirýtilo další auto a narazilo nám do kufru. Roztočili jsme se. Vykřikla jsem a pevně sevřela sedadlo. Bezpečnostní pás se mi zaryl do kůže.

„Dolů!“ vykřikl Samuel. Odepnula jsem se a vrhla se vpřed s rukama přes hlavu. Do něčeho jsme narazili a pak se zastavili. Co se to proboha děje?

Samuel otevřel dveře a vystřelil ze své zbraně, stejně jako můj bodyguard. Okna se roztříštila a já vykřikla, když mi na kůži přistály střepy skla. Pak se ozval mužský hlas a já zvedla hlavu. „Samueli?“ zavolala jsem na něj.

„Utíkej, Fino!“

Prolezla jsem mezerou mezi předními sedadly. Samuel se opíral o bok auta. Z ruky, kterou si tiskl k boku, mu tekla krev. Vyškrábala jsem se ze dveří, sklouzla na zem vedle něj a natáhla se k němu. „Same?“

Napjatě se na mě usmál. „Budu v pořádku. Utíkej, Fino. Jdou po tobě. Utíkej.“

„Kdo po mně jde?“ Nechápatě jsem na něj zamrkala. Znovu vystřelil na naše útočníky. „Běž!“

Vyskočila jsem na nohy. Pokud jsem cílem skutečně já, budou mě pronásledovat a Samuela nechají na pokoji. „Zavolej posily.“

Sundala jsem si lodičky, vyhrnula si šaty a co nejrychleji se rozběhla pryč. Bílé okvětní lístky zničeného květinového aranžmá se mi přilepily na prsty u nohou. Nikdo na mě nestřílel. To znamenalo, že mě chtějí živou. Bylo mi jasné, že to nevěstí nic dobrého. Zabočila jsem doprava, kde se přede mnou rozprostíral les. Byla to moje jediná šance, jak je sestrážst. Dýchala jsem mělce a rychle. Byla jsem v dobré kondici a uměla jsem běhat, ale těžká látka šatů mě zpomalovala. Větvičky se o šaty zachytávaly a trhaly je, takže jsem zakopávala.

Za mnou se ozývaly těžké kroky. Neodvážila jsem se ohlédnout, abych zjistila, kdo mě pronásleduje, ale jeho kroky se přibližovaly. Bože. Šaty mě příliš zpomalovaly.

Zavolal už Samuel posily?

Pak mě napadla ještě horší myšlenka. Co když to Samuel nezvládl? Otočila jsem se doprava a rozhodla se běžet zpátky k autu. K prvním krokům se přidaly další. Dva pronásledovatelé.

V žilách mi proudil strach, ale nezpomalila jsem. V koutku oka se mi najednou objevil stín a ze strany se vynořila vysoká postava. Vykřikla jsem vteřinu předtím, než mi někdo omotal ruku kolem pasu. Prudkost toho pohybu mě přinutila klopýtnout. Spadla jsem na zem a těžké tělo mě přimáčklo k zemi. Z plic mi vyrazil veškerý vzduch a před očima se mi z nárazu na tvrdou lesní půdu zatmělo.

Zuřivě jsem kopala a mlátila kolem sebe, škrábala a u toho jsem křičela z plyných plic, ale několik vrstev tylu mi zakrývalo

obličej a ztěžovalo pohyb. Pokud už táta a Dante dorazili s posilami, bylo nutné, aby mě slyšeli a mohli mě najít.

Něčí ruka mi zakryla ústa a já se zakousla.

„Kurva!“

Ruka se odtáhla. Hlas mi byl vzdáleně povědomý, ale v panice jsem ho nedokázala nikam zařadit. Tyl mi pořád bránil ve výhledu. Nad sebou jsem rozeznala dvě postavy. Vysoké. Jednu tmavovlasou a druhou blondatou.

„Musíme si pospíšet,“ zavrčel někdo. Surová brutalita hlasu mě přiměla se zachvět.

Na boky mi dolehla těžká váha a dvě silné ruce mě uchopily za zápěstí a přitlačily je k zemi. Pokusila jsem se vymanit z mužova sevření, ale ústa mi znovu zakryla dlaň. Zkusila jsem ji opět kousnout, ale netrefila jsem se. S rukama nad hlavou jsem měla omezený pohyb. Z obličeje mi sundali tyl a konečně jsem si mohla útočníky prohlédnout. Muž sedící na mých bocích měl černé vlasy, oči jako uhel a jizvu na tváři. Z pohledu, který mi věnoval, mnou projela vlna hrůzy.

Už jsem ho někde viděla, ale nebyla jsem si jistá kde. Moje oči se přesunuly k druhému muži. Okamžitě jsem ztuhla. Toho blondáka a jeho modré oči jsem znala. Byl to Fabiano Scuderi, chlapec, se kterým jsem si hrávala, když jsem byla mladší, a který utekl a přidal se ke camoře.

Konečně mi to došlo. Znovu jsem obrátila pohled k černovlasému muži. Byl to Remo Falcone, capo camorrry. Prudce jsem sebou škubla. Nová vlna paniky mi do žil vlila sílu. Vzeplala jsem se proti němu, ale Remo se ani nehnu.

„Uklidni se,“ řekl Fabiano. Z jedné ruky mu tekla krev – z místa, kam jsem ho kousla.

Mám se uklidnit? Camorra se mě pokouší unést!

Otevřela jsem ústa a pokusila se znovu vykřiknout. Tentokrát mi je Remo zakryl, než jsem mu stačila jakkoliv ublížit.

„Dej jí to sedativum,“ přikázal Fabianovi.

Zoufale jsem zavrtěla hlavou, ale něco mě bodlo do vnitřní strany lokte a propíchlo mi kůži. Svaly mi ztěžkly, ale pořád jsem zůstávala při vědomí. Remo Falcone mě pustil a strčil pode mě ruce, aby mě mohl zvednout. Ruce a nohy mi bezvládně visely podél těla. Oči jsem však měla otevřené a upřené na svého únosce. Jeho tmavé oči se na mě krátce podívaly a pak se rozběhl. Když jsem vzhledla, spatřila jsem nad sebou ubíhající stromy a oblohu.

„Fino!“ zavolal Samuel z dálky.

„Same,“ vydechla jsem sotva slyšitelně.

Pak se ozval i táta. „Fino? Fino, kde jsi?“

Zaslechla jsem víc mužských hlasů, které mě přišly zachránit.

„Rychleji!“ vykřikl Fabiano. „Doprava!“ Pod nohama mu zapraskaly větvičky. Remo ztěžka oddychoval, ale jeho sevření zůstávalo pevné. Vyběhli jsme z lesa na silnici.

Najednou zakvílely pneumatiky a já pocítila naději. Ta se však rozplynula, když mě uložili na zadní sedadlo a Remo se posadil vedle mě.

„Jeď!“

Upřela jsem pohled na šedý strop auta a přerývaně oddechovala.

„Bože, ty jsi ale krásná nevěsta,“ řekl Remo. Zvedla jsem oči a setkala se s jeho pohledem. Kéž bych to neudělala. Jeho zvrácený úsměv mě zasáhl jako bouře plná hrůzy. Pak jsem omdlela.

REMO

Serafina vedle mě omdlela. Pozorně jsem si ji prohlédl. Teď, když se nevzpírala a nekřičela, jsem ji mohl obdivovat tak, jak si nevěsta zaslouží. Kapky krve pokryly její šaty jako

rubíny a potřísnily její krémový výstřih. Vypadala naprosto dokonale.

„Zdá se, že jsme je setřáslí,“ zamumlal Fabiano.

Pohlédl jsem zadním oknem ven. Nikdo nás prozatím nepronásledoval. Zbavili jsme se Serafinina doprovodu, ale nezabili jsme je, takže se část našich nepřátel zdrží ošetřováním svých zranění.

„Je to kočička,“ poznamenal Simeone zpoza volantu.

Naklonil jsem se dopředu. „Pokud nechceš, abych ti vyškrábal oči a nacpal ti je do zadku, už se na ni nikdy nepodíváš. A ještě jedno zasrané neuctivé slovo, a přidám k nim i tvůj jazyk, rozumíš?“

Simeone trhaně přikývl.

Fabiano mi věnoval zvědavý pohled. Znovu jsem se opřel a pohlédl na ženu schoulenou na sedadle. Vlasý měla pevně sepnuté, jako by i tahle část jejího těla musela být krotká a pod kontrolou. Jeden neposlušný pramen se však uvolnil a divoce se jí kroutil na spánku. Omotal jsem si ho kolem prstu. Nemohl jsem se dočkat, až zjistím, jak krotká Serafina ve skutečnosti je.

Bezvládnou Serafinu jsem odnesl do motelového pokoje a položil ji na jednu ze dvou postelí. Natáhl jsem se pro větvičku, která se jí zamotala do vlasů, a vytáhl ji. Pak jsem jí rozpletl účes a nechal jí vlasy spadnout na polštář. Nakonec jsem se napřímil.

Fabiano si povzdechl. „Cavallaro se bude mstít.“

„Dokud ji máme, nezaútočí na nás. Je zranitelná a on ví, že živou ji z Las Vegas nedostane.“

Fabiano přikývl a stočil pohled k Serafině. Bezvládně ležela na posteli a hlavu měla nakloněnou na stranu, takže se nám naskytl výhled na její dlouhý, elegantní krk. Očima jsem sklouzl k jemné krajce nad hebkým obloukem jejích prsou.

Měla na sobě šaty s vysokým límečkem. Skromné a elegantní. Na Danteho neteři nebylo nic vulgárního ani přehnaně svůdného, ale přesto by mnoho mužů dokázala srazit na kolena. S těmi světlými vlasy a bledou pletí vypadala jako nějaký zatracený anděl a bílé šaty ten dojem jen podtrhovaly. Byla jako ztělesnění nevinnosti a čistoty. Musel jsem potlačit smích.

„Na co myslíš?“ zeptal se Fabiano opatrně a sledoval můj pohled.

„Že by její nevinnost nemohli zdůraznit víc, ani kdyby se snažili.“ Přistoupil jsem k ní a pohledem přejel po jejích úzkých bocích. „Mně se ale na těch šatech nejvíc líbí ty krvavé skvrny.“

„Měla se vdávat. Samozřejmě, že chtěli zdůraznit její čistotu. Víš, jak to chodí. Dívky v našich kruzích jsou chráněné, dokud nevstoupí do manželství. O nevinnost musí přijít až během svatební noci. Cavallaro a její snoubenec pravděpodobně udělají cokoli, aby se ujistili, že se k nim vrátí nedotčená. Danilo je podšéf, stejně jako její otec. A Dante Cavallaro je její strýc. Ať už od nich budeš chtít cokoli, určitě ti to splní. Když je teď požádáš, aby mi vydali mého otce, udělají to a my se jí zbavíme.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Zatím je o nic žádat nebudu. Nechci jim to příliš usnadnit. Napadli Las Vegas. Pokusili se zabít moje bratry, tebe i mě. Přinesli do mého města válku a já jim vrátím rozkol. Zničím je zevnitř. Zlomím je.“

Fabiano se zamračil. „Jak?“

Podíval jsem se na něj. Náznak opatrnosti v jeho hlase byl sotva znatelný, ale znal jsem ho až moc dobře. „Tím, že zničím někoho, koho mají chránit. Vím jistě, že si muži jako my málokdy odpustí, když se něco stane lidem, které mají opatrovat. Její rodina bude šilet strachem. Každý den se budou bát o to, co se s ní děje. Budou si představovat, jak trpí.

Její matka bude vinit svého manžela a bratra. A oni zase sami sebe. Pocity viny se mezi nimi budou šířit jako rakovina. Já jejich obavy ještě znásobím. Roztrhám je na kusy.“

Fabiano sklonil pohled k Serafině, která se lehce pohnula. Trhlina v jejích svatebních šatech se posunula a odhalila tak její dlouhou holou nohu. Obepínal ji bílý krajkový podvazek. Fabiano se natáhl po sukni a nohu jí zakryl. Zvědavě jsem k němu naklonil hlavu.

„Je nevinná,“ řekl neutrálně.

„Ale nevinná se k nim nevrátí,“ odvětil jsem výhružně.

Fabiano se mi podíval do očí. „Když jí ublížíš, outfit tím nezničíš. Ještě víc se spojí, aby tě dostali.“

„Uvidíme,“ zamumlal jsem. „Zavoláme Ninovi a domluvíme další postup.“

S Fabianem jsme přešli k psacímu stolu a zapnuli hlasitý odposlech.

Právě jsme domluvili, když Serafina zasténala. Obrátili jsme se k ní.

S leknutím se probudila. Bylo zjevné, že je dezorientovaná. Pomalu mrkala na zeď a pak na strop. Její pohyby byly pomalé a těžkopádné. Zrychlil se jí dech a pohlédla na svoje tělo. Rukama si ohmatala žebra a pak je přesunula níž, dokud jimi nespočinula na břicho – jako by si myslela, že jsme ji ošukali, zatímco byla v bezvědomí. Asi to dávalo smysl. Všechno ji muselo bolet.

„Jestli se sebe budeš dál takhle dotýkat, neručím za to, co udělám.“

Její pohled se přesunul k nám a celé její tělo ztuhlo.

„Nedotkli jsme se tě, zatímco jsi byla mimo,“ prozradil jí Fabiano.

Její oči přeskočily mezi ním a mnou. Zjevně si nebyla jistá, jestli mu může věřit.

„Poznala bys, kdybychom tě Fabiano nebo já ošukali, věř mi, Serafino.“

Sevřela rty. V jejích modrých očích se zračil strach a znechucení. Pohnula se a zavrtěla sebou, jako by se snažila vstát z postele, ale nedokázala svoje tělo ovládat. Nakonec zavřela oči. Zvedala se jí hrud a prsty se třásly.

„Ještě je zdrogovaná,“ poznamenal Fabiano.

Vstal jsem. „Dojdu jí pro colu. Možná ji to probudí. Nelíbí se mi, když je tak slabá a nereaguje. Pak to není žádná výzva.“

SERAFINA

Sledovala jsem, jak Remo opouští místnost, a přinutila jsem se posadit. „Fabiano,“ zašeptala jsem.

Přistoupil ke mně a klekl si přede mě. „Fino,“ řekl prostě. Tak mi říkal jen můj bratr, ale Fabiano si s námi v dětství vždycky hrál, takže tu přezdívku znal.

Moje matka mě nevychovala k tomu, abych žebrala, ale byla jsem zoufalá. Dotkla jsem se jeho ruky. „Prosím, pomoz mi. Byl jsi přece členem outfitu. Tohle nemůžeš dopustit.“

Odtáhl svoji ruku a upřeně se na mě zadíval. „Teď jsem členem camorry.“

Postavil se a pohlédl na mě bez náznaku emocí.

„Co se mnou bude? Co po mně tvůj capo chce?“ zachrop-těla jsem.

Na vteřinu se mu v očích objevil soucitný výraz. Byla to ta nejděsivější odpověď, jakou mi mohl dát. „Outfit na nás zaútočil na našem vlastním území. Remo se chce pomstít.“

Žaludek se mi sevřel mrazivým strachem. „Ale já s tím nemám nic společného.“

„Ty ne, ale Dante je tvůj strýc a tvůj otec a snoubenec jsou významnými členy outfitu.“

Sklonila jsem pohled k rukám. Sevřela jsem látku svých šatů tak pevně, až mi klouby zběly jako křída. Pak jsem si všimla červených skvrn a rychle tyl pustila. „Takže jim to oplatí tím, že mi ublíží?“ Zlomil se mi hlas. Odkášlala jsem si a snažila se zůstat v klidu, ale marně.

„Remo mi svůj plán neprozradil,“ řekl. Nevěřila jsem mu ani na vteřinu. „Mohl by tě použít, aby tvého strýce donutil předat mu část svého území... nebo svého consigliereho.“

Strýček Dante by se nikdy nevzdal části svého území – ani pro rodinu. Bez ohledu na to, jak moc by ho o to matka prosila. A nikdy by nevydal jednoho ze svých mužů, navíc svého consigliereho. Nemohl by to udělat – ne kvůli jedné jediné holce. Jsem ztracená.

Znovu se mi zamlžilo před očima a já klesla zpátky na matraci.

Přes mlhu jsem zaslechla Remův hlas. „Změna plánu. Ať se ze sedativ vyspí po cestě. Na tomhle místě jsme strávili příliš mnoho času. Nino volal znovu. Navrhuje, abychom vyrazili hned. Poslal vrtulník, aby nás vyzvedl v Kansasu. Od Grigoryho se dozvěděl, že Cavallaro povolal všechny vojáky, aby jeho neteř hledali. Pořád jsme na okraji jeho území.“

Dante se mě snaží zachránit. Táta a Danilo mě určitě také hledají. A Samuel, můj Samuel, po mně jistě pátrá. Pokud jsme stále na území outfitu, zbyla mi ještě špetka naděje.

KAPITOLA 3

SERAFINA

Probudila jsem se v autě. Byla jsem schoulená do klubíčka a napůl zamotaná do šatů. Fabiano seděl na zadním sedadle vedle mě, ale nedíval se na mě. Místo toho hlídal zadní okno. Další muž seděl vepředu za volantem a vedle něj Remo.

Nebyla jsem si jistá, jestli mi dali další sedativum, nebo jestli moje tělo pořád zápasí s účinky první injekce. Celý den jsem nejedla a téměř nic nepila. Ze rtů se mi vydralo tiché zasténání.

Fabiano i Remo se na mě podívali. Removy tmavé oči mi naháněly strach, ale ani Fabianův pohled mi nepřinášel útěchu. Zavřela jsem oči. Přičilo se mi, jak zranitelná jsem se cítila.

Netušila jsem, jak dlouho jsme jeli, ale když jsem se probudila, už jsme seděli v helikoptéře. S námahou jsem se posadila. Pod námi se rozprostíralo pásмо hotelů a kasin. Když vrtulník začal klesat nad Las Vegas, sevřel se mi žaludek. Fabianovi ani Removi jsem neřekla jediné slovo a oni se mnou také nemluvili. Napětí ve vrtulníku bylo stále patrné, ale zatímco oni unikli outfitu, já jsem se teď ocitla v Las Vegas. Na území camorry. Byla jsem jim vydaná napospas.

Jakmile jsme přistáli, Fabiano mi pomohl z helikoptéry. Remo mezitím s někým telefonoval. Potřebovala jsem si umýt obličej a srovnat si myšlenky, abych mohla zase jasně uvažovat. Téměř čtyřicet hodin jsem strávila ve svatebních šatech. Byla jsem celá ulepená, malátná a vyčerpaná. A pod tím vším jsem se třásla strachem, který se mi zatím vůbec nedařilo držet na uzdě.

Strčili mě do jiného auta a nakonec jsme zastavili před ošuntělým striptýzovým klubem jménem Sugar Trap.

Fabiano mě znovu chytl za paži, zatímco Remo se vydal napřed, aniž by mi věnoval jediný pohled.

„Fabi,“ zkusila jsem to znovu, ale on mě stiskl ještě pevněji. „Potřebuju si dojít na záchod a umýt si obličej. Není mi dobře.“

Zavedl mě do opuštěného striptýzového klubu, až k dámským toaletám, kam mě následoval a celou dobu tam stepoval u umyvadel. Remo mě většinu času ignoroval, ale něco mi napovídalo, že to se brzy změní.

Šla jsem na záchod a vadilo mi, že mě Fabiano slyší. Neměla jsem nic, co bych mohla použít jako zbraň, a i kdybych měla, nevím, jak by mi to pomohlo, když mě ze všech stran obklopovali camorristé. Jakmile jsem skončila, spustila jsem sukni, zhluboka se nadechla a pokusila se zamaskovat emoce.

„Serafino,“ zazněl Fabianův varovný hlas. „Nenuť mě, abych tě odtamtud vytáhl. To by se ti nelíbilo.“

Napřímila jsem se a vyšla ven, celá rozechvělá z dehydratace.

Naklonila jsem se nad umyvadlo, umyla si obličej a několikrát si lokla.

„Na baru si můžeš objednat colu,“ řekl Fabiano. Než jsem stačila jakkoliv zareagovat, chytl mě za paži a vytáhl ven. Bosé nohy mě bolely. Musela jsem se pořezat v lese. Pohledem jsem přelétla po místnosti, která už nebyla prázdná.

U baru se shromáždilo několik spoře oděných žen, které zjevně přilákal rozruch.

Snažily se na mě nedívat a já pochopila, že od nich pomoc čekat nemám. V Las Vegas mi nejspíš nepomůže vůbec nikdo.

„Colu,“ zavrčel Fabiano na muže s tmavou pletí stojícího za barem. Muž vzal do ruky lahev, otevřel ji a podal ji Fabianovi. Úmyslně se na mě ani nepodíval.

Proboha. Do jaké nehorázné díry mě to přivezli? Co je to Las Vegas sakra za peklo?

„Pij,“ poručil mi Fabiano a lahev mi podal. Vzala jsem si ji a několikrát se dlouze napila. Studená, sladká tekutina jako by mi oživila tělo i mozek.

„Pojď.“ Fabiano mě vyvedl dveřmi dál holou chodbou směrem k dalším dveřím. Když je otevřel a vešel se mnou dovnitř, zvedl se mi žaludek.

Uvnitř stáli dva neznámí muži – oba nejspíš Falconeové. Všichni byli vysocí, s neústupnými výrazy a aurou neřízené krutosti, již byli proslulí. Jeden z nich měl šedé oči a vypadal starší než ten druhý. Pokusila jsem se vzpomenout si na jména, ale pak se můj pohled setkal s tím Removým a moje myšlenky se vytratily.

Capo camorry si svlékl košili. Na levém boku měl čerstvou ránu, která byla sice sešitá, ale stále ještě pokrytá krví. Při pohledu na jeho svaly a jizvy se mi zrychlil pulz.

„Tvoje dvojče mě málem dostalo,“ poznamenal Remo s jízlivým smíchem. „Ale ne natolik, aby mi zabránil zajmout jeho milovanou sestřičku.“ Slovo „milovanou“ vyslovil, jako by to bylo něco špinavého, bezcenného.

Fabiano mě pustil a připojil se k ostatním mužům. Zůstala jsem stát uprostřed místnosti jako kus masa, který je třeba si prohlédnout. Strach mi pronikal až do morku kostí. Došlo mi, že přesně to pro mě jsem. Kus masa.

Remo ukázal na muže s šedýma očima. „To je můj bratr Nino.“ Pak ukázal na mladíka vedle něj. „A tohle je taky můj bratr, Savio.“

Remo ke mně přistoupil. Každý sval v horní části jeho těla byl napnutý, byl jako dravec, který se chystá zaútočit. Zůstala jsem stát na místě, rozhodnutá neustoupit ani o centimetr. Nechtěla jsem mu vůbec nic dát – ani svůj strach, ani jedinou slzu. Ty ze mě nevymámí. Nebyla jsem si však jistá, že mi nevezme něco jiného.

„Serafina Cavallarová.“ Moje jméno na jeho rtech znělo jako pohlazení. Pomalu mě obešel. Zastavil se těsně za mnou, abych na něj neviděla.

Potlačila jsem chvění. „Nejsem Cavallarová. To jméno je mého strýce, ne moje.“

Remův dech mi přejel po krku. „Ve všech podstatných ohledech jsi Cavallarová.“

Zaryla jsem si nehty do dlaní. Nino můj pohyb sledoval šedýma očima, ale na tváři se mu neobjevil sebemenší náznak emocí. Fabiano se posadil na stůl. Upřel pohled na muže za mnou, ale ne na mě. Savio mě pozoroval se směsicí zvědavosti a vypočítavosti.

Mlčela jsem, jen jsem zatvrzele zírala před sebe. Remo mě obešel a zastavil se přede mnou. Byl to vysoký muž a já si přála mít podpatky. Nebyla jsem zrovna nejmenší, ale bosá jsem mu sahala jen k bradě. Mírně jsem nadzvedla hlavu, abych vypadala vyšší.

Removi se zachvěly koutky úst. „Slyšel jsem, že ses včera měla vdát za svého snoubence, Danila Manciniho,“ řekl se zlomyslným úsměvem. „Takže jsem tě připravil o svatební noc.“

Vzpomněla jsem si na mámina konejšivá slova. Že ke mně Danilo bude hodný. Že se nemusím bát, až po svatbě uplatní svoje práva. A na to, jak mi Samuel slíbil, že pokud se ke mně Danilo nebude chovat jako k dámě, půjde mu po krku.

Když jsem se zadívala do tváře Rema Falconeho, moje obavy ze sexu s Danilem mi okamžitě připadaly směšné. Camorra ke mně nebude shovívavá. Jméno jejich capa se vyslovovalo tichým, vyděšeným šepotem dokonce i mezi ženami outfitu. Zmocnila se mě hrůza, jakou jsem nikdy předtím nezažila, ale potlačila jsem ji. Pýcha byla jedinou zbraní, kterou jsem měla, a hodlala jsem se jí držet až do samého konce.

„Zajímalo by mě, jestli jsi svému snoubenci dovolila, aby si tě trochu vyzkoušel už před svatbou,“ zamumlal Remo hlubokým, výhružným hlasem a jeho tmavé oči přejely po mém těle.

Naplnilo mě rozhořčení. Jak se opovažuje něco takového naznačit? „Samozřejmě, že ne,“ odpověděla jsem chladně. „První polibek cudné ženy z outfitu se odehraje v den její svatby.“

Usmál se ještě víc zešíroka, jako vlk, a já si uvědomila svoji chybu. Vlákál mě do pastí. Moje pýcha byla zbraní, kterou použil proti mně.

REMO

Navzdory svojí chybě držela hlavu vztyčenou. Dlouhé světlé vlasy jí splývaly po zádech a její chladné modré oči mě posuzovaly, jako bych nestál za její pozornost. Byla *dokonalá*.

Vznešená a na pokraji hlubokého pádu.

„Tak pyšná a chladná,“ řekl jsem a přejel jí prstem po tváři a krku. „Přesně jako starý dobrý strýček Dante.“ Se znechuceným výrazem ode mě odvrátila tvář.

Zasmál jsem se. „Ach ano, ta hloupá pýcha outfitu. Nemůžu se dočkat, až tě jí zbavím.“

„Tu pýchu si s sebou vezmu do hrobu,“ odvětila povýšeně.

Naklonil jsem se ještě blíž a lehce se k ní přitiskl. „Věř mi, že zabít tě je to poslední, co mám na mysli.“ Pohledem jsem přešel po celé délce jejího těla. „Napadají mě mnohem zábavnější věci.“

V její tváři se na okamžik objevil strach, ale hned zmizel. Já ho však viděl. Smrt ji tedy netrápila – nebo si to alespoň myslela –, ale představa, že se jí dotknu, narušila její hrdou tvář.

„Takže ses ještě nikdy s nikým nelíbala,“ zamyslel jsem se a naklonil se tak blízko, až se naše rty téměř dotkly.

Zůstala stát na místě, ale tělem jí proběhl lehký třes. Sevřela pevně rty a odmítla odpovědět.

„Tak tohle bude zábava.“

„Jestli mi ublížíš, moje rodina a snoubenec Las Vegas zničí.“

„To doufám, abych se mohl vykoupat v jejich krvi,“ odvětil jsem. „Ale pochybuju, že až s tebou skončím, budeš jim stát za námahu. Nebo se tvůj snoubenec spokojí s tím, co jiný odhodil?“

Konečně udělala krok zpět.

Usmál jsem se ještě víc. Její pohled se upřel na něco za mnou. Na někoho. Následoval jsem její pohled k Fabianovi. Jeho oči se setkaly s těma mýma. Jeho výraz byl tvrdý a neúprosný, ale já ho znal jako své boty. Znal Serafinu jako dítě, hráli si spolu. V jeho očích se zračil náznak napětí, ale nepřispěchal jí na pomoc, stejně jako Nino ani Savio.

Otočil jsem se zpátky k ní. „Nikdo tě nezachrání, tak v to radši přestaň doufat.“

Zamračila se na mě. „To já rozhoduju, v co budu doufat. Možná vládneš Las Vegas i těmto mužům, ale mně ne, Remo Falcone.“

Ještě nikdo předtím takhle nevyplivl moje jméno. Šíleně mě to vzrušilo.

„Ach, Serafino,“ řekl jsem hrozivě. „V tom se mýlíš a já ti to dokážu.“

„A já ti dokážu, že se mýlíš ty.“ Její modré oči se zadívaly do těch mých. Znovu získala kontrolu a svoji hrdost. Ale předtím mi ukázala trhlinu ve svojí masce a nemohla to vzít zpět. Věděl jsem, jak se jí dostat pod kůži.

„I když si s tebou rád povídám, musím ti připomenout důvod, proč jsi tady. A tím je odplata tvému strýci Dantemu.“

V těch hrdých očích se mihl strach. Nechal jsem svůj pohled sklouznout po celé její postavě a jejích roztrhaných, zakrvácených svatebních šatech.

„Musíme mu poslat vzkaz. Třeba nějaké pěkné video,“ zamumlal jsem. Kývl jsem na Fabiana. „Vezmi ji do sklepa. Za pár minut se k vám přidám.“ Chtěl jsem vidět, jak bude reagovat.

Fabiano zatnul čelist, ale stroze přikývl. Popadl Serafinu za zápěstí a ona se napřímila, ale nebránila se mu – ne tak, jak by se nepochybně bránila mně. Odtáhl ji. Nežadonila, jak jsem čekal. Místo toho mi znovu věnovala pohled plný odporu. Myslela si, že mi může vzdorovat a zachovat si svoji hrdost a hněv. Ukážu jí, proč jsem se stal capem camorry.

„Co s ní uděláš?“ zeptal se Savio. Snažil se znít klidně, ale nebyl jako Nino a já. Zůstalo v něm ještě trochu lidskosti.

„To, co jsem řekl. Nechám ji natočit vzkaz pro jejího strýce Danteho... a natočím ještě něco navíc.“

„Takže ji ošukáš před kamerou?“ zeptal se Savio.

Pohlédl jsem na Nina, který mě sledoval přimhouřenýma očima, jako by si také nebyl jistý mými úmysly. Usmál jsem se. „Nekaz mi překvapení. Až bude video hotové, podíváme se na něj společně.“

Kývl jsem na ně a zamířil dolů po schodech. V momentě, kdy jsem vstoupil do chodby v suterénu, vyšel Fabiano z posledních dveří a zavřel je. Zastavil se u mě pohledem. Pak ke mně došel a chytl mě za paži. Zvedl jsem obočí.

„Serafinino panenství můžeme použít jako páku proti Dantemu a Danilovi.“

Přimhouřil jsem na něj oči. „Děkuju ti za tvůj názor, Fabiano. Ale capo jsem tu já. Svůj plán jsem si promyslel. Neboj se.“

„Opravdu?“ zamumlal Fabiano a já se k němu přitiskl tak, že jsme se ocitli přímo naproti sobě.

„Opatrně. Už jednou jsi mě zradil kvůli ženě. Ať se to už nikdy neopakuje.“

Fabiano zavrtěl hlavou. „Nezradím tě, kurva. Jel jsem s tebou do Indianapolisu a Serafinu unesl. Nepronásledoval jsem svého otce, jak jsem chtěl. Doprovodil jsem ji do tvé zasané cely. Jsem loajální, Remo.“

„To je dobře,“ řekl jsem a ustoupil. „Serafina je moje zatkyně a já rozhodnu, co s ní bude, rozumíš?“

„Rozumím,“ odvětil Fabiano a zatnul zuby. „Můžu teď jít za Leonou?“

„Jen jdi. Dnes v noci bude Serafinu hlídat Simeone.“

„Je to zasranej úchyl, Remo.“

„Taky ví, že mu uříznu ptáka, jestli poruší moje rozkazy. Teď si jdi užít se svojí holkou, zatímco já se postarám o tu svoji.“

KAPITOLA 4

SERAFINA

Fabiano mě odtáhl po schodech dolů do sklepa.

„Fabi,“ zažadonila jsem a šklubla rukou.

„Fabiano,“ zavrčel, aniž by se na mě podíval. Dál mě táhl úzkou a holou chodbou. Vypadal rozzuřeně.

Než jsem stačila říct cokoliv dalšího, otevřel těžké dveře a vešel se mnou do místnosti. Rozhlédla jsem se kolem. Ocitla jsem se ve vězení.

Když jsem v rohu spatřila toaletu a sprchu, sevřel se mi žaludek, ale ještě horší bylo, když jsem si všimla skvrnité matrace na podlaze naproti nim. Byla pokrytá červenými a žlutými skvrnami. Přepadla mě hrůza a najednou mi došlo, co se tu za chvíli odehraje.

Oči mi vyletěly ke kameře v pravém horním rohu a pak se stočily zpátky k Fabianovi. Byl to vymahač camorry. Moji rodiče se mě snažili chránit, ale Samuel byl mnohem sdílnější. Věděla jsem, co vymahači dělají, zvláště v Las Vegas.

Fabiano mi přejel pohledem po tváři a s povzdechem mě pustil. Zakopla jsem a málem ztratila rovnováhu, když se mi nohy zamotaly do šatů. „Budeš...?“ vypravila jsem ze sebe.

Fabiano zavrtěl hlavou. „Remo se o tebe postará sám.“

Ztuhla jsem. „Fabiano,“ zkusila jsem to znovu. „To nemůžeš dopustit. Nenech ho, aby mi ublížil. Prosím.“ To slovo mělo v mých ústech hořkou pachutí. Byla jsem naučená nežbrat, ale tohle nebyla situace, na kterou bych byla připravená.

„Remo by nikdy...“ Fabiano se odmlčel, ale pak se ušklíbl.

Překonala jsem svůj strach, přiblížila se k Fabianovi a chytla ho za paže. „Pokud mi nechceš pomoci, tak mi aspoň řekni, co můžu udělat, aby mě Remo nechal na pokoji. Co ode mě chce?“

Fabiano ustoupil, takže jsem ho musela pustit. „Remo nesnáší slabost. V jeho očích jsou všechny ženy slabé.“

„Takže jsem vydána napospas muži, co nenávidí ženy.“

„Nesnáší slabost. Ale ty jsi silná, Serafino.“ Otočil se a odešel. Zavřel těžké dveře a zamkl mě uvnitř.

Otočila jsem se a prohlédla si okolí, jestli nenajdu něco, co bych mohla použít proti Removi, ale nic tam nebylo. Přeparat jsem ho nemohla. Silná? Opravdu jsem silná? V tu chvíli mi to tak nepřipadalo. Srdce mi v hrudi bušilo strachy a hrůzu jsem cítila v každé buňce vlastního těla.

Oči mi znovu sklouzly k matraci. Včera si mě měl Danilo podmanit na saténových prostěradlech a uvést mě tak do svazku manželského. Dnes mě Remo zlomí na špinavé matraci jako obyčejnou děvku.

Opřela jsem se o hrubou kamennou zeď a bojovala s narůstající panikou. Celý život mě vychovávali, abych byla hrdá a ušlechtilá, cudná a vychovaná, ale to mě nezachrání.

Znervóznilo mě zavržení dveří. Neotočila jsem se, abych zjistila, kdo vešel. Věděla jsem přesně, kdo to je, cítila jsem na sobě jeho kruté oči.

Znovu jsem pohlédla na kameru. Všechno, co se tu stane, bude zaznamenáno a odesláno mému strýci, snoubenci a otci. A co hůř... Samuelovi. Polkla jsem. Uvidí mě v tom

nejhorším světle. To nedopustím. Ať se stane cokoliv, budu držet hlavu vztyčenou.

„Ignoruješ mě?“ zeptal se Remo těsně za mnou. Po zádech mi přeběhl mráz.

„Funguje to?“ odpověděla jsem a přála si, aby můj hlas zněl silněji. Už jen vysoukat tato dvě slova ze sevřeného hrdla bylo těžké.

„Ne,“ řekl Remo. „Je těžké mě ignorovat.“

Přímo nemožné.

„Otoč se,“ poručil mi.

Nehýbala jsem se a soustředila se na šedý kámen před sebou. Nebylo to jen gesto vzdoru. Nohy mě odmítly poslouchat. Paralyzoval mě strach, ale to Remo nemusel vědět.

Krk mi ovanul jeho horký dech a já zavřela oči a skousla si ret, abych potlačila jakýkoliv zvuk. „Chceš mi vzdorovat?“ zeptal se tiše. Dlaně mi přitlačil na lopatky a já se pod jejich vahou téměř sesunula, přestože na mě nevyvíjel příliš velký tlak.

„Na druhou stranu,“ řekl jemně, „tahle pozice je taky fajn.“

Vyplašilo mě jemné zazvonění čepele vytažené z pochvy. Remo se opřel o moje boky. V jedné ruce svíral dlouhý nůž. Jeho hrud se přitiskla k mým zádom. „Dám ti na výběr, Serafino. Buď se svlékneš sama, nebo ti ty šaty rozřizu. Co to bude?“

Polkla jsem. Čekala jsem jinou nabídku, kterou se Vegas proslavilo. Zaplavila mě vlna úlevy, ale netrvala dlouho. Pohнула jsem rukou a zakryla čepel dlaní. Pak jsem prsty ovinula kolem studené oceli.

„Jestli mi dáš svůj nůž, rozřežu ty šaty sama,“ ucedila jsem.

Remo se zasmál. Byl to prázdný smích, bezradostný. „Chceš můj nůž?“

Rázně jsem přikývla. Šokovalo mě, když Remo pustil rukojeť. V ruce mi zůstala čepel jeho dýky, jejíž ostrá hrana se mi

zařízla do kůže. Remo ustoupil a jeho teplo opustilo moje tělo. Upřela jsem nevěřící pohled na smrtící zbraň ve své ruce. Pomalu a zhluboka jsem se nadechla, napřímila se a natáhla ruku k rukojeti. Věděla jsem, že mi Remo nedal spravedlivou šanci. Pohrával si se mnou a snažil se zlomit moji vůli. Chtěl mi ukázat, že ani nůž nezmění nic na tom, že jsem mu vydána na milost.

Netušil však, že jsme se se Samuelem celý život prali, jak to sourozenci dělávají. Když se stal plnohodnotným členem mafie, začal se mnou pracovat na mých bojových schopnostech, jelikož moc dobře věděl, jak náš svět zachází se ženami. Snažil se, abych byla silná, a já se silnou opravdu stala. Naučila jsem se zacházet s nožem a porazit soupeře. Nikdy jsem ho ale neporazila a on mi nikdy nechtěl ublížit. Remo byl silnější než Samuel. Ublížil by mi, a ještě by si to užíval. Nemohla bych ho porazit v boji, ani kdybych měla nůž a on ne.

Hlavou mi probleskla Fabianova slova. *Remo nesnáší slabost*. Přestože jsem ho nemohla porazit, mohla jsem mu ukázat, že slabá nejsem.

„Možná bych ti ho měl vzít, když nevíš, co s ním,“ řekl Remo téměř zklamaně. Přistoupil ke mně blíž.

Plynulým pohybem jsem se otočila a bodla jeho směrem. Druhou rukou jsem si vyhrnula šaty. Remo můj útok zablokoval úderem do zápěstí. Díky letům tréninku se Samuelem jsem ani přes ostrou bolest nůž nepustila.

Na Remově tváři se objevil úsměv. Pustila jsem šaty a vrazila mu pěst do břicha, zatímco jsem na něj znovu zaútočila nožem. Čepel ho škrábla na paži a z rány mu začala téct krev, ale Remo ani nehnul brvou. Usmál se ještě víc a udělal krok zpět. Vypadal naprosto nezúčastněně.

Vrhla jsem se na něj, ale zakopla jsem o dlouhou sukni. Vrazila jsem do Rema a pokusila se mu zasadit další, smrtelnější ránu. Spadli jsme a on skončil na zádech. Ocitla jsem

se na něm. Zasedla jsem ho a pokusila se ho bodnout do břicha, ale on mě s jízlivým úsměvem na tváři chytl za zápěstí. Snažila jsem se tlačit nůž dolů, ale Remo se ani nehnul. Pak mi najednou ukázal, jak to vypadá, když se skutečně brání.

Zvedl boky, a než jsem stačila zareagovat, skončila jsem na zádech já a Remo nade mnou. Zavrtěla jsem se, ale on mi vyhrnul sukni a klekl si mezi moje nohy. Pak se ke mně přitiskl, dokud se o mě neopřel pánví tak, že jsem nemohla použít nohy, abych ho odstrčila. Jeho prsty se ovinuly kolem mých zápěstí a přitlačily je k matraci nad hlavou. V ruce jsem sice pořád svírala nůž, ale byl mi naprosto k ničemu. Remo mě uvěznil pod svým silným tělem. Obě ruce jsem měla přitisknuté k zemi a nemohla se bránit.

V jeho tmavých očích se objevilo vzrušení a záblesk obdivu. Na chvíli jsem pocítila hrdost, ale pak mi došlo, v jaké jsem se ocitla situaci. Ležela jsem na zádech na špinavé matraci, uvězněná pod Remem. Měl mě tam, kde mě chtěl od začátku.

Strach přemohl moje odhodlání. Tělo mi ztuhlo a moje oči se upřely na nechutnou matraci pode mnou. Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se potlačit paniku. Remo mě upřeně sledoval. „Pusť ten nůž,“ zašeptal a já to udělala. Vůbec jsem nezaváhala.

Buď silná.

Polkla jsem a vzpomněla si na kameru. Svoji hrdost si s sebou vezmu do hrobu. „Tak už to udělej, Remo,“ odvětila jsem znechuceně. „Znásilni mě. Mám dost té tvé zvrácené hry. Nejsem šachová figurka.“

Removy tmavé oči bloudily po mém obličejí, vlasech a pažích natažených nad hlavou. Naklonil se a jeho krutá tvář se ke mně přiblížila. Zastavil se, až když se naše nosy téměř dotýkaly. Jeho oči nebyly černé, ale měly ten nejtmavší odstín hnědé, jaký jsem kdy spatřila. Nepřestal mi hledět do

očí a já mu jeho pohled opětovala. Rozhodla jsem se, že se neodvrátím, ať už udělá cokoli. Chtěla jsem, aby mě viděl takovou, jaká jsem. Ne jako slabou ženu. Ne jako pěšáka, ale jako lidskou bytost.

„Takhle ne, Serafino,“ řekl. Jeho hlas byl tichý, temný a hypnotizující a já nedokázala odvrátit pohled od jeho očí. „Ne jako děvku na špinavé matraci.“ Usmál se a to bylo horší než jakýkoliv pohled nebo výhrůžka.

Sklonil se ke mně a jeho rty se lehce dotkly těch mých – jen nepatrně, ale přesto mnou projel výboj elektřiny. „Ještě jsem ani nezačal hrát a ty nejsi jen obyčejná šachová figurka. Ty jsi královna.“ Sebral mi nůž, napřímil se a pustil mě. Pomalu vstal, vytáhl se do plné výšky a shlédl na mě.

„A co jsi v téhle šachové hře ty?“ zašeptala jsem drsně, zatímco jsem pořád ležela na matraci.

„Já jsem král.“

„Nejsi neporazitelný.“

Jeho oči si mě prohlédly a nakonec se vrátily k mojí tváři. „Uvidíme.“ Schoval nůž do pochvy. „Teď si sundeš ty šaty. Už je nebudeš potřebovat.“

Posadila jsem se. „Před tebou se svlékat nehodlám.“

Remo se zasmál. „S tebou se zjevně nudit nebudu.“ Chvilku čekal, ale já mu věnovala rozhodný pohled. „V tom případě použiju nůž,“ řekl s pokrčením ramen.

„Ne,“ zarazila jsem ho pevně a vrávoravě se postavila na nohy. Hodila jsem na něj vražedný pohled, natáhla ruku za sebe a s hlasitým zvukem stáhla zip. Aniž bych z něj spustila oči, strhla jsem ze sebe látku. Dopadla na zem a vytvořila kolem mých nohou nadýchanou svatozář.

„Bílá a zlatá jako anděl,“ zamyslel se Remo škodolibě, zatímco si mě prohlížel od hlavy k patě.

Nedokázala jsem zabránit tomu, aby se mi rozhořely tváře. Poprvé jsem stanula odhalená před mužem. Zůstala jsem před

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Nebezpečná pýcha*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.